Argues 1°: caa efficiens producit effectus mea poa accidenti, v.g. ignis in eo calore: ergo maa recipit fas mea poa accidenti. Confirmatur, urget Thomistas, qui causis activis concedunt poas superadditas, non autem nos, qui fixis, rejecit tamen arg. ut suo loco constabit, eo tamen admisso, nego cons. disparitas est, quod caa efficiens, non constituit simul cum effectu unum per se: sicque absque inconvenienti potest mediare poa superaddita: at vero maa, simul cum fa, constituit unum compositum, quod propterea constitueretur poa accidenti, esset quoque accidentale.

Argues 2°: quia maa est cum fa, non est impoa ad illam, et ante receptionem fae est impoa ad eam: ergo poa receptiva, advenit contingenter mae. Confirmatur 1°: quia maa est sub una fa, non habet poam ad aliam: ergo talis poa, separatur a maa: 2°: poa reducitur ad praedicamentum qualitatis, sed maa, non est qualitas: ergo. 3°: quaelibet poa fundatur in essa: ergo poa mae, non identificatur cum illa. Dices: si poa, non distinguatur a maa quando haec est cum fa, esset in actu et impoa, sed hoc implicat: ergo.

Ad argumentum concesso ant. 1°, nego cons. quod non, infertur: imo si inferretur, probaret contra omnino, poam producendi cuiuscumque causae, distingui a caa: haec enim ante productionem effectus, est impoa producendi, et quando illud producit hanc, non, est in poa. 2°, distinguo cons: ergo poa 2°, quod dicit in recto contingenter advenit mae nego; 2°, quod dicit in obliquo conc.

Mae ee in poa ad fam duo dicit, nempe virtutem receptivam, quae ratione, est ipsa maa, et privationem fae, quae ab ipsa ratione, distinguitur; cum ergo mae amittetur privatio si fam, non habeat; illa vero, non, amittetur si habeat fam, inde mae solum advenit contingenter privatio, non autem poa receptiva.

Ad 1am confirmationem nego ant., nego quod maa dum est sub una fa, aliam non possit recipere, non provenit ab impoa mae, sed, vel, ab incompatibilitate fiarum inter se, vel, ab effectu dispositionum, vel ab agentibus extrinsecis, quae si aliam fam producerent in maa, aliquid superfluum quod abhorrerent, naturaliter operarentur, cum maa per unicam formam sufficienter compleatur.

Hinc si velis, poteris distinguere ant: non, habet poam ex parte ipsius mae nego; ex defectu fae, aut aliunde conc., et nego cons. Ad 2am confirmationem distinguo maiorem: poa distincta a substantia conc.; indistincta nego, et concessa minori, nego cons. Ad 3am distinguo ant: fundatur ratione nostra conc.; physice et re, nego. Ad 3am distinguo ant: fundatur ratione nostra conc.; physice et re, nego.

[Note: the preceding two sentences follow my best reading of this passage.]

Ad 3am dist., distinguo ant: fundatur ratione nostra conc.; physice et re, nego. Ad 4am distinguo maiorem: et in poa excludente omnem actum nego; non, ita excludente conc.; sub qua intelligentia falsa est minor, ut postea dicemus.

Argues 3°: maa est indifferens ad hanc, vel, illam fam: ergo eget aliquo extrinseco determinativo ad hanc prae alia; sed hoc determinativum, ee non potest, nisi poa superaddita: ergo. Confirmatur: maa recipit fas accidentales, media quantitate, quae est accidens: ergo etiam fas substantiales media poa accidenti. Argumentum facile retorquetur in caa physice efficiente, quae indifferens est ad hoc, vel, illum individuum producendum: eget ergo, determinativo, quae sit virtus productiva superaddita: item, maa est indifferens ad infinitas fas, saltem successive recipiendas: ergo eget infinitis poris superadditis, quae illam determinent.

Deinde concesso entimemate, nego minorem subsumptam: maa enim, determinatur ad unam fam potius quam ad aliam tum ab agente applicato, tum etiam a dispositionibus, quae hanc fam postulant potius quam aliam: falsitas confirmationis evincitur hac retorsione: eo quod quantitas, sit 1um subiectum, in linea accidentali, recipit immediate fas accidentales; sed maa 1a. est 1um subiectum in linea substantiali: ergo recipit immediate fas substantiales.

Concesso item ant., nego cons. Discrimen est, tum quod accidentia uniuntur immediate quantitati, fa vero, ut pote quae constituit cum maa unum compositum, non, unitur immediate accidenti, sed mae: subiectum autem receptionis debet ee idem, ac subiectum unionis: tum etiam, quod inter accidens et quantitatem datur proportio, cum ambo sint in linea accidentali; secus inter accidens et fam substantialem.

Sectio V.a an Materia 1a. ita sit pura potentia ut omnem actum excludat?

Adeo firmiter tenent cum Arle, et D. Thoma, adeo quae vulitur accipiunt fam Thomistae, sanctissimum illud apud ipsos axioma: maa 1a

est pura poa, ut eã quasi nihili faciant, indicantes, maã ee ens extreme oppotũ Deo: unde quemadmodum Deus (aiunt ipsi) ita est actus purissimus, ut õẽ a se ẽe poã excludat; sic maã 1a. ita est pura poa ut õẽ a se actualitem excludat.

Hinc maã 1a, ñ solũ denegant actum phicũ fẽ, sed etiã mephũ et existealẽ, sive entitativũ: aiuntq ẽe 1o: maam ẽe purã poã phicã, hoc est, seum, ñ, identificari fẽ quæ est actus phicus. 2o: ẽe purã poã mephã, hoc est, non habere dictã essalem. 3o: ẽe purã poã logã, hoc est, ñ habere existeã proprĩã, solũ quæ existere per existeã fẽ. Ut aim in hoc puncto, qd verũ est statuamus,

Supono 1o, triplicem dari actũ correspondentẽ triplici pyfatẽ poã: 1us est: actus mephus qui est dictã mepha rei. 2us est logus, quæ est ipsa existea actuans rĩ cuius rei, ponitur extra caã. 3us est phicũ, qui est fa phica complens maã, ipsã que detrans, ad determinatã speciem compõi. 1us correspondet poã mephæ, nempe illi, quæ habet quis, ut constituatur, per dictã essalẽ. 2us, poã logæ, nempe illi, quæ habet res ad existendũ. 3us poã phicæ nempe virtuti receptivæ fæ.

Supono 2o: qd rem ẽe impoã, est ñ habere actũ, seu dicere careã actus: rem vero ẽe poã, solũ dicit virtutẽ, seu ñ, repugnã ad actũ. Unde apparet longe diversũ ẽe, rem ẽe poã, ac rem ẽe impoã: sic Deus poss., nunc est in poa ad existendũ, ñ, tam est poa. Supono 3o: certũ ẽe maã habere actũ mephũ, constat ẽe ex dictis ab Arẽle, et reliquis Phis, defin., per suã quis, et distã, qd fieri, ñ posset, si maã ẽet pura poa mepha.

Supono 4o: certũ etiã ẽe, maã ẽe purã poã phicã, notũ est ẽe, maã ut pote caã fẽ ad illã pcedere, insuper quæ pduci per creationẽ, cũ fa pducatur per eductionẽ. Hinc præcipua controversia, devolvitur ad actum logũ, ex cuius decisione cætera amplius constabunt. Inquiritur ergo: an maã existat per propriã existeã, an vero per existeã fẽ?

Supono 5o, hanc difficultem nullius esse

momenti, statuta nostrorũ sñã, de identitate reali essiã cũ existea: quã tam hæc sña, falsa est apud Thostas, ut etiã xa. sua pugna questionẽ de tur locus, supponamus pro nunc, cũ illis, essiã, realr. distingui ab existeã, et hac suppõne admissa, Dico: maã 1a habet propriã existeã distam ab existeã fẽ, unde ñ, est pura poa loga. Ita D. Thomistæ Scholæ Scotistæ et Nostri omnes, dempto D. Albertino, quæ unus, aut alter sequitur, dixi propterea, qui a fere oibus nostris, in hoc puncto, ut singularis notetur.

Probo 1o: caã prime potens efectus pducere, debet supponi existens ad efectũ; aliter enim, caã, ñ, existens posset operari; sed maã 1a est caã maalis, prime potens pducere fẽ: ergo ad illã debet supponi existens; atqui, non deberet supponi existens, si solũ haberet existeã fẽ; fa enim, nequit existere ante se ipsã: ergo. Confirmatur 1o: si existea maã ñ, supponatur ad existeã fẽ, ñ aliter pduceretur maã, nisi pducendo fẽ; hoc est falsũ: nam sic creara pducens existeã fẽ pduceret etiã maã, et a vos statuentes, maã 13 pduci a solo Deo, per creationẽ: ergo. Probatur tam sequela; quia si existea maã, ñ, supponitur ad existeã fẽ, existea maã, erit existea fẽ xa. dos, sed etiã xa dos, non aliter pducitur maã, nisi pducendo fã ẽus existeã: ergo ñ, aliter pduceretur maã etc.

Confirmatur 2o. actio creativa maã, tribuit illi existeam independenter a presupposito subto; aliter enim, maã 1a ñ pduceretur per creationẽ; et actio eductiva fẽ maalis, dat illi existeã dependenter a subto presupposito: nam aliter talis fa, ñ ẽet educta; sed illa existea ut pat, ex actibus est dista ab hac: ergo existea maã, dista est ab existeã fẽ.

Resp. 1o Thostæ, caã eficientẽ debere supponi existentẽ ad efectũ, quia ab illo nullã accipit pfeõẽ: cũ aut caã maalis accipiat a fa existeã, quæ est eius inca pfeõ, ñ potest supponi existens. Sed haec ita quia hoc est petere principium: hoc ẽe dubitatur: an scilicet maã accipiat existeã a fa?

Ꝯa 2o, q. mãa ut pote ls subty formæ debet, pro priori ad fam præsuponi disposita ad illam recipiendam; nam aliter reciperetur fa in subto n. disposito; sed nequit præsuponi mãa disposita, nisi præsuponatur existens, qualis ee, dispoonem habebit, subtum qd n. existit: ḡo. Si autem Ꝯplutenses respondeant, causæ eficientis, tribuere ee efectui; causæ vero mãalis, solum se habere ut subtum, pro inde que illam præsuponi existentem ad efectum, n. tamen, mam ad fam.

Ꝯa est: pro illo priori intelligitur mãa recipiens causalitem fæ; sed hæc caalitas est actio illius producens: ḡo intelligitur pro illo priori, recipiens actionem producens fæ; sed ad ratiom præcipia substantiam, subtum receptivum actionis, habet propriam existem: ḡo pro illo priori, mãa, n. ita se habet ut subtum, ut n. existant per suam existem.

Rent 2o, pro illo priori, mam existere per existem fæ, q. licet mãa in ordine causæ mãalis sit prior fa; ast fa in ordine causæ formalis est prior mãa. Ꝯa 2o a, q. hæc solum supponit mutuam caalitem, quam postea renciemus. Ꝯa 2o: informatio præsuponit subtum in quo fiat; sed existea tribueretur a fa, mea informatione: ḡo, l. subtum, n. potest existere per existem conica-tam, media informatione, l. informatio debet præsuponi ad se ipsam.

Pbr 2o Ꝯclusio: mãa pro priori ad fam intelligitur extra suam causam; sed hoc falsissime est existere: ḡo intelligitur existens pro priori ad fam. Pbr mar: mãa pro illo priori, intelligitur trahens actionem sui creativam; sed trahere actionem sui creativam est ee extra causam: ḡo. Mir Ꝯstat, q. trahere actionem sui creativam, aliquod est distum ab hoc, qd est ee pure pole, seu n. ee, abstractum ab statu possibilitatis.

Rent itenm Ꝯplutenses: mam pro priori ad fam n. existere, sed solum ee quasi ingredi, in statu viali, seu in via ad existendum: unde ex vi suæ creationis, solum quasi existit, eo qd tunc, n. intelligitur extra causam formalem, sit, fam a qua accipit existem. Ꝯa est 1o: q. sic daretur medium inter ee, et n. ee: mãa enim in illo

priori, re vera, n. eet cum n. existeret, et aliunde n. esset purum nihil: ḡo neque esset, neque non esset.

Ꝯa est 2o: nam ex D. Thom. 1a pte, q. 5a art. 1o ad 1m: Qm hoc sit aliquid dicitur ee actum Qm qd ipsum discernitur ab eo, qd est in pōa tantum; sed mãa pro priori ad fam, ipsa discernitur ab eo, quod est in pōa tantum: ḡo pro illo priori est in actu; sed hoc ee in actu est falsissime existere: ḡo est enim actus contra positus pōe tantum, non existentiæ: ḡo mãa in illo statu viali vere existit. Mir 1a sumi Ꝯstat: nam aliter, pro illo priori mãa, ut pote quæ solum eet in pōa ad existendum esset in statu possibilitatis, consequenter que, n. traheret actionem creativam Dei quam re vera terminat.

Si autem cum Mro Lerma aliter explicent solucionem datam, dicendo qd mãa, pro illo priori intelligitur positive producta, n. vero existens, q. ejus Ꝯpleta productio involvit productionem fæ, quæ pro illo priori non datur, pro inde que mãa tunc est pendula et spectans productionem fæ: redeunt instantiæ supra factæ, recrudescit que proxime factum cum D. Thoma: quomodo enim fieri posit, ut sit pendula spectans que existem, mãa, quæ pro illo priori, n. est in pōa tantum? Mitto quam plura quæ videri poterunt apud Authores Societatis nostræ.

Subceo Unica, Solbuntur Objectiones.

Obr 1o Ꝯa 2a 3a suppōes: si mãa heret actum mephysicum talis actus eet fr extra raoem pōalitatis: ḡo. 2o: mãa raoe pōalitatis, sed in mãa nihil est extra raoem

potentia-litatis

pōalitatis; sed hoc non, cum fa sit quæ dat speciem eet intra aliquam speciem; sed hoc nequit ee, q. ex duobus entibus in actu, nequit resultare unum per se, et ex mãa et fa resultaret unum mam: ḡo. 3o: eet ens in actu; sed hoc nequit ee, q. ex duobus entibus in per se: ḡo. 4o: eet in actu, et n. eet in actu cum distinguatur a fa, quæ est ejus actus: ḡo.

Ad 1m distinguo maiorem: talis actus eet fr extra raoem pōalitatis mephysicæ Ꝯdo; pōalitatis physicæ nego maiorem, et eiusdem tris, distinguo minorem, nego Ꝯsequentiam; q. mãa solum est pura pōa in linea physica. Ad 2m distinguo maiorem: est intra aliquam speciem mephysicam incompletam Ꝯdo; physice